

Grundtvig.	Mourier.
Grønberg.	Neergaard.
Hansen, C. H.	Nørgaard.
Hansen, C. A.	Olesen.
Hansen, F. A.	Oppermann.
Hansen, J. A.	Ostermann.
Hansen, L.	Otlesen.
Heggelund.	Bedersen, B.
Hermansen.	Bedersen, N.
Hjerrild.	Boulsen, C. M.
Hoffmeyer.	Rasmussen.
Hækkerup.	Rovsing.
Høier.	Rée.
Jacobsen.	Rothe.
Jensen, Chr.	Rotwitt.
Jensen, L.	Schack.
Jespersen.	Schiøtt.
Jngstrup.	Scholer.
Johansen.	Sidenius.
Jørgensen.	Simonsen.
Kampmann.	Skau, L.
Knudsen, J.	Spandet.
Kofoed.	Steen.
Krieger.	Stoekfleth.
Larsen, Chr.	Sørensen.
Larsen, J. C.	Thomsen.
Linnemann.	Tscherning.
Lunde.	Ulsing.
Lykke.	Wegener.
Monrad.	Wilkens.

Ne i.

David. Schroll.

Stemte ikke.

Bardenfleth.	Rosenørn.
Madvig.	Sponneck.

Fraværende med Orlov.

Drewsen, M. Marckmann.

Fraværende.

Clausen.	Knudsen, B.
Damhøj.	Otterstrøm.
Fenger.	Timm.
Hall.	Winther.
Jagd.	Witth.

Derefter gik man over til det næste Punkt paa Dagsordenen, nemlig Fortsættelse af 2den

Behandling af Lovforslaget om Hartkornets Egalisering.

Finansministeren: Ministeriets Stilling til denne Sag er noget eendommelig. Den Grundtanke, hvorpaa det hele Lovudkast er baseret, er ikke udgaaet fra det nærværende Ministerium; det hidrører overhovedet fra en ældre Tid. Da det nærværende Ministerium overtog Bestyrelsen af Landets Anliggender, maatte det være overbevist om, at der var faa Sager vedkommende Landbosforholdene, paa hvilke man satte større Priis end netop paa denne. Regjeringen ansaae det derfor for sin Forpligtelse at fremme denne Sag, saavidt det stod i dens Magt. Ved at drøfte Enkelthederne og ved navnlig at skulle fastsætte de Betingelser, under hvilke Bederlag kunde være at yde de Borgere af Staten, som ved Udjevningen af Hartkornets Forfjellen kom til at bære en større Skattebyrde end hidtil, fandt Ministeriet sig ikke foranlediget til at fravige den historiske Basis, hvorpaa Sagen befandt sig, og man fandt sig saameget mindre foranlediget hertil; som den Basis, der hidtil var fulgt, og som maaskee under de ældre Forhold kunde være at betragte som fuldstændig Erstatning, ingenlunde paa den Tid, da Forslaget kom til endelig Bearbejdelse, endnu kunde ansees derfor, medens Ministeriet paa den anden Side ikke kunde finde det tilraadeligt at foreslaae noget høiere Bederlag, end det, som ifølge Sagens Behandling, navnlig af de raadgivende Provindsialstænder var blevet betragtet som tilstrækkeligt.

Sagen har derfor i den Stilling, som Ministeriet foresandt den, forekommet samme nærmest at have Charakteren af at være en Overeenskomst, et Compromis mellem de forskellige Anskuelser, hvorved de forskellige Interesser kunde, som der er sagt, udsones, fyldestgjøres og Sagen paa den bedst mulige Maade komme istand.

Regjeringen kunde imidlertid paa den anden Side, idet man erkendte, at det Bederlag, der fastsattes, ikke var aldeles fuldstændigt, selvfølgelig heller ikke antage det saa fuldstændigt, at det dog ligesom aabnede Afgang til en yderligere Medsættelse, til en yderligere Accordering.